

OPINIONS

Nº 63 - Any 2015

¿Qui va ser Jesús de Natzaret?

L'evangelista Mateu (que va seguir l'arbre genealògic dels reis de Judà), el relaciona com a descendent del rei David. Lluc en canvi (un altre dels evangelistes), opina que provenia de persones humils.

Segons la interpretació que el cristianisme ha fet de la seva figura, els seus pares van ser Josep i Maria i d'ells se'n sap poca cosa. De Josep només trobem referència en algun episodi mentre Jesús va ser infant; però, del temps que va durar la seva vida pública, els evangelis no en fan esment, cosa que fa suposar, va morir abans que Jesús comencés aquest periple.

De Maria, malgrat va ser la mare d'un personatge transcendental en el dogma cristià, els evangelistes només la mencionen en poques ocasions en la infantesa de Jesús i, durant la seva vida pública, només apareix en les bodes de Canà i al peu de la Creu en la mort del seu fill.

Les principals fonts de la biografia de Jesús (segons l'església catòlica), es troben principalment en: "Els fets dels apòstols", "les Epístoles Paulines" i "Els quatre evangelis canònics", que descriuen la seva concepció, naixement, circumcisió, presentació a la sinagoga com a primogènit de Josep i Maria, l'encontre amb rabins i erudits al temple als dotze anys i fets de la vida pública en que va exercir el seu ministeri.

Hi ha altres fonts que també l'anomenen però, no van ser admeses per l'església: els evangelis de Tomàs, Pere, Jaume, Maria Magdalena i, uns quants més, fins arribar a la setantena, els quals, són anomenats Apòcrifs.

De com es va desenvolupar la infantesa, pubertat i adolescència de Jesús no hi ha constància (salvat l'encontre amb els rabins), només s'ha escrit sobre la seva vida pública que es va iniciar quan havia complert trenta anys al ser batejat per Joan el Baptista.

Diuen els evangelis canònics: que durant aquest anys va ser un predicador jueu de Galilea que va fer miracles, curar malalts, ressuscitar morts, que va transmetre les seves ensenyances a través de paràboles i que va ser arrestat, jutjat i condemnat, pel procurador romà Ponç Pilat, a ser fuetjat i clavat a una creu en un monticle anomenat Gòlgota o Calvari.

Hi ha autors sobre la biografia de Jesús que asseguren que hi ha masses coincidències amb els relats descrits en els evangelis i altres religions practicades segles abans de la seva aparició. Per tant, podria ser que, els primers cristians que van escriure sobre ell s'haguessin basat en tradicions, històries, profecies i filosofies més antigues.

Es pot trobar una similitud: amb la filosofia budista originària del **segle VI aC.**, on predomina la moralitat, l'ètica i una moderació en la manera de viure i comportar-se, si es vol arribar al nirvana, que és un estat de quietud, serenitat i pau.

També existeix una semblança amb el déu Mitra (déu solar dels perses) que en el segle **II aC.** va ser adorat sota la creença que havia estat enviat per déu pare com enllaç entre ell i la gent, per redimir el gènere humà; que va ser concebut per una verge i va néixer en una cova on els pastors foren els primers en adorar-lo, que uns astròlegs li van portar or i encens, que fou batejat en un riu als trenta anys, que l'acompanyaven dotze seguidors durant la seva estada a la terra i que, després de les seves ensenyances, en el sopar de comiat amb quins el seguien, va dir la frase: «*Qui no mengi del meu cos i no begui de la meva sang de manera que es confongui en mi i jo en ell, no obtindrà la salvació*», (frase molt semblant a la que va pronunciar Jesús de Natzaret en l'últim sopar segles després). També va morir crucificat entre dos lladres, va ressuscitar al tercer dia i, després de 40 dies, va ascendir al cel.

En l'actualitat existeixen nombroses biografies de Jesús: unes s'han escrit fonamentades en dates i costums d'aquell moment (els historiadors), altres, han estat basades en sentiments i emocions on la fe va tenir un paper importantíssim (els representants de l'església).

Cada escriptor creu ser posseïdor de la veritat però, cap, aclareix misteris que ens porten a preguntes que perduraran per sempre.

¿Va ser Jesús de Natzaret fill únic? Alguns autors sostenen que no, que Jesús va ser el primogènit d'altres germans; potser basats en l'evangeli de Mateu paràgraf 13.55-56, on descriu que la gent quan parlava de Jesús deia: << *¿No és el fill del fuster? ¿la seva mare no s'anomena Maria i els seus germans són Jaume, Josep, Simó, Judes i les seves germanes Maria i Salomé que viuen aquí entre nosaltres?* >>

Expressió que també es troba en els evangelis Agnòstics, en els escrits de Flavi Josep (historiador jueu independent del segle I dC.), i, en els de Tàcit (historiador Romà), entre altres.

No és d'estranyar que l'església catòlica negui l'existència d'uns germans carnals de Jesús doncs es qüestionaria uns dels dogmes fonamentals del cristianisme: la immaculada concepció i la virginitat de Maria; per això, l'explicació contundent que dóna sobre aquest fet, és que, en el llenguatge d'aquells temps als familiars propers, cosins, o, inclús als deixebles, també se'ls anomenava germans.

Malgrat ser una resposta sobre la qual l'Església no admet discussió, pot sorgir una pregunta que podria qüestionar la virginitat de Maria. ¿Què podria justificar la seva vida immaculada com esposa de Josep, en el context social, històric i geogràfic palestí del segle **I aC.**, on una de les obligacions que comportava el matrimoni jueu era fer efectius tots els deures conjugals?

També s'assegura de Jesús que va viure i morir solter, cosa difícil d'entendre en uns temps que els jueus vivien en comunitats regides per un patriarca que forçava a la joventut a unir-se en matrimoni als divuit anys, doncs la solteria era un problema social de gran transcendència i un motiu de desprestigi i de rebuig.

Potser per aquesta raó, Maria Magdalena apareix en els quatre evangelis canònics, com una de les dones que acompanyaven a Jesús i als dotze apòstols a tot arreu, que el va seguir fins arribar al peu de la creu, va ser espectadora de la seva crucifixió, mort i posada al sepulcre, i fou el primer testimoni, en solitari, de la resurrecció de Crist.

En els evangelis Apòcrifs també apareix Maria Magdalena com una persona molt propera a Jesús, però, fan insistència, en que hi havia una relació més íntima que amb la resta dels deixebles, fins el punt, que es pot llegir en un passatge de l'evangeli de Felip "*l'estimava més que a tots els deixebles i acostumava a besar-la a la boca sovint*".

¿Va compartir Jesús de Natzaret la seva vida amb Maria Magdalena des dels divuit anys fins a la mort? ¿Van ser les bodes de Canà en realitat les noces de Jesús i per això en aquell moment va reaparèixer la figura de la seva mare...?

És una mica significatiu que no es mencioni la seva presència en cap esdeveniments social i sí en un casament, si aquest, no hagués estat el del seu fill.

Si Jesús i Maria Magdalena van ser parella ¿Podien haver tingut fills...?

No ho sabrem mai, però, si ens basem en els costums del moment, fóra el més coherent.

Quasi tots els actuals estudiosos de l'antiguitat que es basen en La Bíblia Hebrea, els papirs trobats i en els restes arqueològics, estan d'acord en que Jesús de Natzaret va existir. Però, on hi ha veritables dubtes és: si només va ser un personatge històric o, l'iniciador de la religió cristiana en un temps què la gent tenia necessitat emocional del Messies anunciat en l'Antic Testament, el qual, havia de venir a salvar al seu poble.

Una vegada més sorgeix un interrogant ¿Va ser el Jesús bíblic el mateix que el Jesús històric?

Segueix sent una incògnita, però, el cert de tot plegat és que: fos qui fos Jesús de Natzaret, va deixar un missatge que han seguit milions d'éssers humans.

Una opinió personal

Després d'haver llegit documents i biografies de Jesús de Natzaret de varis tipus (catòliques, agnòstiques, hebrees i algun que altre document referent a la seva vida), he arribat a la conclusió següent:

No em preocupa en absolut si la seva alçada era entre 1,60 m. o 1,80 (com diu algun historiador), si era gros o prim, si tenia la pell bruna degut a tant caminar sota el sol, si portava cabellera o anava rapat, si només sabia llegir però no escriure, si li agradava beure i menjar bé o si va tenir una unió carnal amb Maria Magdalena.

El que compta per a mi, no és l'home que podia haver tingut febleses, (com la ira que va demostrar al expulsar els mercaders del temple), sinó les paraules acompanyades de fets plens d'amor, de saber escoltar i dialogar, d'estar atent al sofriment dels altres i compartir-lo, i, sobre tot... de perdonar.

Valors que estan passant a l'oblit en general i que sembla no recorden una part important de laics i religiosos que formen la totalitat de l'Església catòlica.

Una església que de temps immemorials ha anat modificant les ensenyances del Mestre fent-les a la seva mida, que ha admès des de temps enllà, corrupcions i corrupteles, escàndols i vexacions de tot tipus, que ha intervingut en guerres en nom de Déu, que ha barrejat la religió amb la política (sempre que n'ha sortit beneficiada), sense tenir en compte aquell paràgraf de l'evangeli de Lluc 16,13, que diu "Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner".

Una església: que admet es trafiqui amb diners de procedència dubtosa, que serveixen per satisfer les seves "necessitats" sense tenir en compte la fam i la manca de possibilitats de treball que impera arreu... Aquesta església, no és la que va predicar Jesús de Natzaret.

Tot plegat està produint un gran desencís emocional i de creença en els seus seguidors, sobre tot, en gent que confiava en les ensenyances que havia rebut, on el Catecisme i la Historia Sagrada formaven part d'una veritat inqüestionable.

Però, el més trist és que, aquest desencant sembla no interessar a quasi ningú dels qui porten la veu cantant, i, per culpa d'aquesta indiferència les esglésies estan quedant buides de saba nova.

Malgrat tanta decepció, veient en què s'està convertint una església que semblava tenir uns fonaments tan fermes que no havia de trontollar... segueixo tenint el seu fundador com un referent i, em dirigeixo a ell, com a un amic.

Un amic que sé, mai em decebrà. Un amic a qui explico les meves cuites en moments de solitud... de tristor... de basarda... de cansament... o quan em sento presonera de sentiments contradictoris que em produeixen angoixa...

Un amic a qui també faig partícip de les meves alegries degudes a algun èxit obtingut després d'un ardu i llarg treball, o quan faig progressos en una lluita, sempre encoratjadora, per aconseguir somnis i esperances...

Però, per sobre de tot, és aquell "esser" a qui m'agrada donar les gràcies per aquesta barreja de sentiments que em fan sentir viva en el meu dia a dia.

Maria Mercè Usón